

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sk/14/2019
Identifikačné číslo spisu: 5018200459
Dátum vydania rozhodnutia: 30.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5018200459.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členiek senátu JUDr. Věry Nevedelovej a JUDr. Sone Langovej v právnej veci sťažovateľa (predtým žalobcu): Y. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia generálneho riaditeľa žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo dňa 06.02.2017, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 25Sa/42/2018-36 zo dňa 31. januára 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Sťažovateľovi náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 25Sa/42/2018-36 zo dňa 31. januára 2019 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia č. XXX XXX XXXX X zo dňa 06.02.2017 v spojitosti s prvostupňovým rozhodnutím žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo dňa 06.07.2016, ktorým mu žalovaná podľa § 21 zák. č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov a § 259 ods. 1, § 293k, § 82 a § 114 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov priznala starobný dôchodok od 1. marca 2013 v sume 81,20 € mesačne, od 1. januára 2014 v sume 90,- € mesačne, od 1. januára 2015 v sume 95,20 € mesačne a od 1. januára 2016 v sume 97,10 € mesačne.

2. Krajský súd z obsahu spisu zistil, že podľa potvrdenia Generálneho riaditeľstva zboru väzenskej a justičnej stráže, Útvaru sociálneho zabezpečenia zboru č. GRZVJS-13000/33-13 zo dňa 28. novembra 2013, bol žalobcovi od 1. augusta 2003 priznaný výsluhový dôchodok podľa § 38 vo výške starobného dôchodku podľa § 128 zák. č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 328/2002 Z. z.). Podľa § 128 zák. č. 328/2002 Z. z., účinného od 1. júla 2002 suma výsluhového dôchodku nesmela byť nižšia

ako suma starobného dôchodku s prídavkom k dôchodku, na ktorý by vznikol nárok podľa predpisov platných pred účinnosťou tohto zákona. Pre stanovenie výšky výsluhového dôchodku bola žalobcovi zhodnotená doba základnej vojenskej služby od 2. októbra 1968 do 24. septembra 1970 v prvej kategórii funkcií, doba služobného pomeru od 1. júna 1975 do 31. decembra 1999 v prvej kategórii funkcií a od 1. januára 2000 do 31. júla 2003 v tretej pracovnej kategórii. Žalobca získal 26 rokov služby v prvej kategórii funkcií, dôchodkový vek dosiahol dovŕšením 55 rokov veku - 13. mája 2003. Pretože dôchodkový vek dovŕšil pred 1. januárom 2004, o nároku na starobný dôchodok žalovaná rozhodovala v súlade s § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. podľa právnych predpisov účinných do 31. decembra 2003.

3. Poukázal na skutočnosť, že v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR bol opakovane vyslovený právny názor, že výsluhový príspevok nie je výsluhovým dôchodkom, ale sa zaň iba považuje a pri určení výšky starobného dôchodku je potrebné do doby dôchodkového poistenia započítať aj doby, hodnotené na účely príspevku za službu; až po takom stanovení výšky starobného dôchodku možno sumu starobného dôchodku krátiť o sumu príspevku za službu, považovaného za výsluhový dôchodok (R 55/2011). Príspevok za službu ako dávka sociálneho zabezpečenia je považovaný za výsluhový dôchodok, má od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení (zabezpečení) plniť funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) vo výške primeranej dobe trvania služobného pomeru. Preto je potrebné pri určení výšky starobného dôchodku so zohľadnením všetkých dôb dôchodkového poistenia, vrátane dôb hodnotených na účely príspevku za službu, starobný dôchodok krátiť o sumu príspevku za službu, považovaného za výsluhový dôchodok v zmysle článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128. Iný prístup by znamenal neopodstatnené zvýhodnenie, pretože tá istá doba dôchodkového poistenia (zabezpečenia) by bola zhodnotená duplicitne. Najvyšší súd SR už prostredníctvom svojej rozhodovacej činnosti zdôraznil, že nielen správny orgán v ďalšej svojej rozhodovacej činnosti, ale aj prvostupňový správny súd pri súdnom prieskume napadnutých rozhodnutí správnych orgánov je zaťažený povinnosťou zohľadniť právne názory vyslovené Najvyšším súdom SR v jeho predchádzajúcej rozhodovacej činnosti a ktoré sú mu nepochybne známe, či už z iniciatívy účastníkov alebo ako oficiality jeho činnosti, nakoľko tieto sú v zmysle článku 1 ods. 1 ústavy záväzné nielen pre jeho adresáta, t.j. pre správny orgán, ale aj pre konajúci správny súd.

4. Úmyslom zákonodarcu bolo zákonom č. 128/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov poskytnúť policajtom výsluhový dôchodok, resp. naďalej poskytovať dovtedy priznané výsluhové príspevky ako dávky, ktoré majú povahu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia až od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení). Z článku 19 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach č. 128, ktorý bol Československou socialistickou republikou ratifikovaný 11.01.1990 a vyhlásený pod č. 416/1991 Z. z., priamo vyplýva nárok na zachovanie starobného dôchodku po celú dobu sociálnej udalosti, teda počas celého života po prežití ustanoveného veku. Dohovor č. 128 má charakter medzinárodnej zmluvy, ktorá priamo zakladá právo fyzických osôb na zachovanie nároku na starobný dôchodok, a teda na jeho vykonanie nebolo potrebné prijímať osobitný zákon. Príslušné ustanovenia Dohovoru majú prednosť pred zákonom č. 100/1988 Zb. a sú priamo záväzné aj pre žalovanú.

5. Z článku 33 ods. 2 Dohovoru podľa názoru správneho súdu vyplýva, že v prípade súbehu nárokov na dávky v starobe tak zo všeobecného, ako aj osobitného systému sociálneho zabezpečenia, je v zmysle Dohovoru možné starobný dôchodok zo všeobecného systému krátiť a nemožno ho odňať, pokiaľ starobný dôchodok z osobitného systému svojou výškou nepresahuje výšku starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia. Zdôraznil, že výsluhový príspevok (považovaný za výsluhový dôchodok) má po dovŕšení dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení charakter „starobného dôchodku“. Podľa správneho súdu žalobcovi priznaný výsluhový dôchodok má po dovŕšení dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení charakter „starobného dôchodku“. Žalobca nemôže spravodlivo požadovať, aby mu bola vyplácaná suma starobného dôchodku priznaného vo všeobecnom systéme sociálneho zabezpečenia aj za tie doby, ktoré mal hodnotené aj v osobitnom systéme pre nárok a výšku výsluhového dôchodku, ktorý má od

dovršenía dôchodkového veku charakter dávký v starobe z osobitného systému sociálneho zabezpečenia, a to bez ohľadu na to, že osobitný systém pojem „starobného dôchodku“ neobsahuje. V zmysle uvedeného bol žalobcovi priznaný od 1. augusta 2003 výsluhový dôchodok vo výške starobného dôchodku podľa § 128 zákona č. 328/2002 Z. z. Z tohto dôvodu správny súd nepovažoval postup žalovanej za diskriminujúci a v rozpore s článkom 12 Ústavy SR. Postup žalovanej nie je v rozpore ani s článkom 39 Ústavy SR, podľa ktorého majú občania právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe. Z týchto dôvodov považuje správny súd postup žalovanej (Sociálnej poisťovne) za zákonný.

6. V prípade žalobcu došlo k vzniku nároku na dávku v starobe v dvoch oddelených systémoch dôchodkového zabezpečenia (poistenia). Pre výšku starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia mu boli hodnotené aj doby zamestnania, ktoré boli súčasne hodnotené aj pre nárok a výšku výsluhového dôchodku v systéme sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov. Zachovanie nárokov vyplývajúcich zo zaradenia zamestnaní vykonávaných v služobnom pomere do I. a II. kategórie funkcií je možné zabezpečiť len po zohľadnení doby služby a počas nej dosiahnutých osobitných vymeriavacích základov, i keď už raz boli zhodnotené v inej dávke sociálneho zabezpečenia z osobitného systému sociálneho zabezpečenia Slovenskej republiky, ktorou je v prípade žalobcu výsluhový dôchodok. Žalovaná stanovila výšku starobného dôchodku tak, že najskôr určila sumu starobného dôchodku za všetky doby poistenia, t.j. obdobie dôchodkového poistenia vrátane doby služby zhodnotenej na nárok na výsluhový dôchodok. Následne určila sumu starobného dôchodku patriacu len za obdobie dôchodkového poistenia, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie sumy výsluhového dôchodku koeficientom, ktorý vyjadruje pomer medzi dĺžkou obdobia dôchodkového poistenia, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie sumy výsluhového dôchodku za celé roky a dĺžkou obdobia dôchodkového poistenia vrátane služby zhodnotenej na nárok na výsluhový dôchodok. Suma určená za obdobie dôchodkového poistenia vrátane doby služby zhodnotenej na nárok na výsluhový dôchodok bola potom krátená (znížená) o sumu, ktorá zodpovedá obdobiu dôchodkového poistenia, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie sumy výsluhového dôchodku za celé kalendárne roky. Iný prístup by znamenal neopodstatnené zvýhodnenie, pretože tá istá doba dôchodkového poistenia (zabezpečenia) by bola zhodnotená duplicitne.

7. Žalovaná bola, podľa správneho súdu, pri výpočte výšky dôchodku viazaná platnými právnymi predpismi a ustálenou súdnou judikatúrou, pričom správny súd mal za preukázané, že pri výpočte výšky starobného dôchodku žalobcu takto postupovala. Pochybnosti žalobcu o správnosti výpočtu sumy jeho starobného dôchodku vo vzťahu k uplatniteľnosti článku 33 ods. 2 Dohovoru, vyvolané len jeho subjektívnym presvedčením a pocitmi, nezakladajú dôvod na spochybnenie správnosti skutkových zistení a záverov prijatých v konaní. Námietky žalobcu preto správny súd nepovažoval za dôvodné a žalobu podľa § 190 SSP zamietol.

8. Voči rozsudku Krajského súdu v Žiline podal žalobca v zákonom určenej lehote kasačnú sťažnosť. Podľa jeho názoru súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej judikatúry kasačného súdu.

9. V danom prípade vyčítal správne súdu, že na pojednávaní nevykonal žiadne dôkazy a odmietol jeho žalobu len na základe obsahu spisu. Uvedeným postupom mu bolo odňaté právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Podľa jeho názoru, nebolo možné preskúmať odvolacie rozhodnutie žalovanej, pričom podanou žalobou žiadal preskúmať a zrušiť rozhodnutie žalovanej zo dňa 06. 07. 2016 a nie odvolacie rozhodnutie zo dňa 06. 02. 2017. Zdôraznil, že dňa 15. 05. 2003 mu vznikol nárok na starobný dôchodok v sume 419, 669685 eur mesačne, čo nespochybnila ani Sociálna poisťovňa v rozhodnutí zo dňa 06. 07. 2016. Z uvedeného vyplýva, že podľa príslušných ustanovení zákona č. 100/1988 Zb., účinného k 31. 12. 2003 mu mal byť rozhodnutím priznaný starobný dôchodok od 01. 03. 2013 v sume 419, 67 eur mesačne.

10. Poukázal na čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 a uviedol, že nárok na výsluhový príspevok mu vznikol už nasledujúci deň po výkone 15 rokov služby, teda 01. 07. 1990, kedy mal 42 rokov veku a nárok na starobný dôchodok mu vznikol 13. 05. 2003, kedy dosiahol dôchodkový vek 55 rokov. Z uvedeného

vyplýva, že nárok na inú dávku - nárok na výsluhový príspevok mu nevznikol za tú istú sociálnu udalosť - dosiahnutie dôchodkového veku ako nárok na starobný dôchodok. Krátenie výšky starobného dôchodku na sumu 81,20 eur považuje za nezákonné. Uviedol, že najvyšší súd všeobecne vo svojich rozhodnutiach určil, že výsluhový dôchodok nemožno považovať za starobný dôchodok v zmysle Dohovoru č. 128, výsluhový dôchodok sa nezmenil na starobný dôchodok alebo obdobný dôchodok v zmysle Dohovoru č. 128 ani nadobudnutím účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z. a z tohto zákona priamo nevyplýva, že výsluhový dôchodok je dávkou poskytovanou za prežitie určitého veku, teda za tú istú sociálnu udalosť, za ktorú je poskytovaný starobný dôchodok zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia. Uvedené skutočnosti dokazujú, že krátenie výšky starobného dôchodku s odvolaním sa na čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 je všeobecne nezákonné. Sťažovateľovi vznikol nárok na výsluhový dôchodok dovŕšením 15 rokov služby, teda dňom 01. 07. 1990 a nárok na starobný dôchodok dovŕšením 55 rokov veku, 13. 05. 2003 a z uvedeného dôvodu dňom 13. 05. 2003 nenastala situácia, že v uvedený deň došlo k súbehu dvoch nárokov za tú istú sociálnu udalosť.

11. Podľa názoru sťažovateľa, správny súd na základe politickej objednávky nerešpektoval právne názory vyslovené Najvyšším súdom Slovenskej republiky v dovolacích rozsudkoch, hoci o týchto vedel. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/2014/2008 zo dňa 28. októbra 2008, v ktorom meritom rozhodovania bolo nezapočítanie doby služby do doby sociálneho poistenia, a teda predmetom sporu nebolo krátenie výšky starobného dôchodku podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128. Podľa jeho názoru sa v jeho prípade správny súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, bez vysvetlenia neprihliadol na príslušnú judikatúru, čo poukazuje na nesprávny postup a aj ľubovôľu súdu pri rozhodovaní. Súd sa zároveň nevysporiadal s námietkou diskriminácie žalobcu zo strany žalovanej.

12. Žalobca na základe uvedených dôvodov žiadal rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie a rozhodnutie.

13. Žalovaná vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedla, že dôvody žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti nepovažuje za opodstatnené a trvá na správnosti svojich rozhodnutí. Krajský súd po vyhodnotení závažnosti dôvodov žaloby vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu žalovanej nezistil skutočnosť, že by sa žalovaná odchyľila od relevantných právnych záverov v uvedených právnych normách. Žalovaná aj krajský súd dospeli k právnomu názoru, že odôvodnenia napadnutých rozhodnutí žalovanej vytvárajú dostatočné právne východiská pre správnosť ich výroku. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby kasačný súd zamietol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len "najvyšší súd") ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) preskúmal vec v rozsahu kasačnej sťažnosti a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

15. Podľa § 2 ods. 1 a 2 S.s.p., v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

16. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil skutkový stav tak, ako bol popísaný v rozsudku Krajského súdu v Žiline. Spornou zo strany sťažovateľa, v rozsahu kasačnej sťažnosti, bola otázka aplikácie článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128.

17. Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

18. Podľa čl. 33 ods. Dohovoru č. 128, ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, s výnimkou rodinných prídavkov, môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku.

19. Krajský súd podrobne a správne odôvodnil právnu záväznosť Dohovoru č. 128 pri určovaní spôsobu výpočtu starobného dôchodku u žiadateľov, pri ktorých dochádza k súbehu starobného a výsluhového dôchodku.

20. Tak, ako už bolo najvyšším súdom viac krát v obdobných prípadoch judikované, úmyslom zákonodarcu bolo zákonom č. 328/2002 < Z. z., poskytnúť policajtom a vojakom (vrátane príslušníkov ZVJS) výsluhový dôchodok, resp. naďalej poskytovať dovtedy priznané výsluhové príspevky ako dávky, ktoré majú povahu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia až od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení). Z čl. 19 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach č. 128, ktorý bol Československou socialistickou republikou ratifikovaný 11. januára 1990 a vyhlásený pod č. 416/1991 Z. z., priamo vyplýva nárok na zachovanie starobného dôchodku po celú dobu sociálnej udalosti, teda počas celého života po prežití ustanoveného veku. Dohovor č. 128 má charakter medzinárodnej zmluvy, ktorá priamo zakladá právo fyzických osôb na zachovanie nároku na starobný dôchodok, a teda na jeho vykonanie nebolo potrebné prijať osobitný zákon. Príslušné ustanovenia Dohovoru č. 128 majú prednosť pred zákonom č. 461/2003 < Z. z. a sú priamo záväzné aj pre žalované. Podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, s výnimkou rodinných prídavkov, môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku.

21. Z čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, vyplýva, že v prípade súbehu nárokov na dávky v starobe tak zo všeobecného, ako aj osobitného systému sociálneho zabezpečenia je možné starobný dôchodok zo všeobecného systému krátiť, najviac však o sumu dávky z osobitného systému (výsluhový dôchodok), patriacu ku dňu priznania starobného dôchodku. Pre toto krátenie nie je rozhodujúca výška výsluhového dôchodku ku dňu priznania tejto dávky, v danom prípade k 01.08.2003.

22. Po dovŕšení dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení má výsluhový dôchodok charakter starobného dôchodku.

23. U navrhovateľa došlo k poisteniu v dvoch samostatných systémoch dôchodkového poistenia. Pre výšku tzv. teoretického starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia mu boli hodnotené aj doby zamestnania - služby, ktoré boli súčasne hodnotené pre nárok a výšku výsluhového dôchodku v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia.

24. Zámerom zákonodarcu bolo zákonom č. 328/2002 < Z. z. zabezpečiť, aby pomerná výška výsluhového dôchodku bola vyššia ako keby policajtom bola doba profesionálnej služby hodnotená len vo všeobecnom systéme sociálneho zabezpečenia. Z toho teda vyplýva záver, že úmyslom zákonodarcu bolo, aby súčet výsluhového dôchodku a starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho poistenia bol vyšší, resp. aspoň rovnaký ako suma starobného dôchodku poistenca, ktorý mal všetky doby zamestnania hodnotené len vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia (zabezpečenia).

25. Keďže sťažovateľovi bol od 01.08.2003 za dobu základne vojenskej služby od 02.10.1968 do 24.09.1970 a obdobie služobného pomeru príslušníka ZVJS od 01.06.1975 do 31.07.2003, (26 rokov služby) priznaný výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 < Z. z., aj podľa názoru kasačného súdu, žalovaná správne pri rozhodovaní o nároku najprv vypočítala teoretickú výšku dôchodku, ktorá by mu patrila vtedy, ak by všetky doby poistenia získal vo všeobecnom systéme a následne postupovala v

súlade s článkom 33 Dohovoru č. 128. Výpočet teoretickej sumy starobného dôchodku 419,669685 €, sťažovateľ nenamietal.

26. Dohovor č. 128 neurčuje spôsob výpočtu dávok z osobitného alebo všeobecného systému poistenia, ten je určený právnymi predpismi jednotlivých štátov. Spôsob výpočtu dávky zo všeobecného systému poistenia pri súbehu s dávkou z osobitného systému poistenia zákonodarca doteraz v zákone č. 461/2003 <. Z. z. neupravil. Z toho dôvodu spôsob určenia sumy starobného dôchodku zo všeobecného systému poistenia pri súbehu s dávkou z osobitného systému poistenia vychádza z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej je žalovaná povinná vypočítať teoretickú sumu starobného dôchodku žiadateľa o túto dávku, to znamená so zhodnotením tak doby tzv. civilného zamestnania, ako aj doby služby a samotnú výšku starobného dôchodku určí jej krátením o koeficient, ktorý sa rovná pomeru doby poistenia získanej z osobitného systému poistenia (delenec) a súčtu doby poistenia zo všeobecného systému poistenia aj doby v osobitnom systéme (deliteľ).

27. Žalobca do vzniku nároku na starobný dôchodok získal 39 rokov zamestnania, pričom na účely určenia sumy starobného dôchodku sa neprihliadlo na dobu zamestnania pred 18. rokom veku, a preto na určenie sumy starobného dôchodku bolo rozhodných 36 rokov zamestnania. V danom prípade navrhovateľovi bola na účely výsluhového dôchodku zhodnotená doba služby 30 rokov a pre určenie (teoretickej) sumy starobného dôchodku 419,669685 € mu bola zhodnotená celková doba poistenia v rozsahu 36 rokov. Podiel týchto období (obdobia hodnoteného pre výsluhový dôchodok a celkovej doby poistenia) je 0,83333333. Súčin (teoretickej) sumy dôchodku 419,669685 € a koeficientu 0,83333333, t. j. 349,72486 € zodpovedá obdobiu doby služby zhodnotenej sťažovateľovi na určenie sumy jeho výsluhového dôchodku. Suma starobného dôchodku 70 € mesačne po zaokrúhlení, bola určená ako rozdiel sumy starobného dôchodku zodpovedajúcej obdobiu dôchodkového poistenia vrátane doby služby 419,669685 € mesačne a sumy starobného dôchodku zodpovedajúcej zamestnaniu, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie sumy výsluhového dôchodku 349,72473193 €. Uvedená suma 70 € sa odo dňa jej priznania každým rokom k 1. januáru zvyšuje o pevnú sumu podľa § 1 písm. a) Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny.

28. Z uvedeného vyplýva, že suma starobného dôchodku zo všeobecného systému poistenia pri súbehu s dávkou z osobitného systému poistenia sa neurčuje odrátaním sumy priznaného výsluhového dôchodku. Výpočet sumy výsluhového dôchodku podľa zákona č. 328/2002 <. Z. z. je odlišný od určenia sumy starobného dôchodku podľa zákona č. 461/2003 <. Z. z. a žalovaná pri určení sumy starobného dôchodku (aj teoretickej) môže postupovať len podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení, t. j. podľa zákona č. 461/2003 <. Z. z.

29. Nárok na výsluhový dôchodok podľa § 38 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. vzniká policajtovi a profesionálnemu vojakovi, ktorému sa skončil služobný pomer, ak služobný pomer trval najmenej 25 rokov. Podľa § 65 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., poistenc má nárok na starobný dôchodok, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov a dovŕšil dôchodkový vek. Jedná sa teda o sociálne dávky majúce ten istý charakter, zabezpečiť príjem poistencovi, resp. bývalému policajtovi po dovŕšení dôchodkového, resp. výsluhového veku. Rozdiel spočíva v tom, že policajtovi môže vzniknúť nárok na dôchodkovú dávku podľa zákona č. 328/2002 Z. z. už pred dovŕšením dôchodkového veku určeného podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení. Oba prípady (výsluhový dôchodok a starobný dôchodok) možno preto považovať za totožnú sociálnu udalosť pre účely aplikácie čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128.

30. Podľa ust. § 180 ods. 1 prvá veta SSP, žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku (o odvolaní), ak je žalobcom fyzická osoba alebo právnická osoba. Rozhodnutie žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo dňa 06.02.2017 je rozhodnutím orgánu verejnej správy o riadnom opravnom prostriedku, ktorý podal sťažovateľ proti prvostupňovému rozhodnutiu žalovanej, č. XXX XXX XXXX X zo dňa 06.07.2016, a je preto legitimovaným subjektom súdneho konania s tým, že súdnemu prieskumu podlieha tak rozhodnutie odvolacieho, ako aj jemu predchádzajúce prvostupňové rozhodnutie a postup orgánu verejnej správy. Sťažovateľ v podanej žalobe

žiadal správny súd o zrušenie prvostupňového rozhodnutia, krajský súd však posudzoval správnu žalobu v súlade s ustanovením § 202 ods. 2 SSP neformálne, a keďže z obsahu žaloby bolo zrejmé, ktorý orgán verejnej správy je legitimovaným subjektom na strane žalovaného a ktoré rozhodnutie o opravnom prostriedku vydal, konal v súlade so zákonom ak pokračoval v konaní ďalej a nepožadoval od žalobcu formálnu opravu svojho podania, tak, aby zodpovedalo dikcii zákona.

31. Pre rozhodnutie správneho súdu je podľa § 135 ods. 1 SSP rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy. Jeho úlohou je zistiť, či orgán verejnej správy rozhodol podľa skutkového stavu, ktorý mal zistený pred vydaním rozhodnutia a či postupoval v súlade s právnymi predpismi. Nie je povinnosťou správneho súdu nahrádzať činnosť orgánu verejnej správy a vykonávať za neho dokazovanie. Navyiac, v danom prípade boli všetky skutkové okolnosti známe, sťažovateľ mal možnosť sa k nim vyjadriť či už v správnom konaní formou odvolania alebo v súdnom konaní na pojednávaní, čo aj realizoval. Zo strany sťažovateľa boli vznesené námietky týkajúce sa právneho posúdenia veci a nie rozporu v dôkazných prostriedkoch. Kasačný súd z tohto dôvodu nezistil porušenie procesného práva sťažovateľa spočívajúce v odňatí práva vyjadriť sa k vykonaným dôkazom.

32. Krajský súd v Žiline rozhodol v súlade s najnovšou, ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach. Kasačný súd nezistil diskriminačný postup žalovanej vo vzťahu k sťažovateľovi pri porovnaní s inými prípadmi v obdobných veciach voči účastníkom v rovnakom postavení.

33. Na základe uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol. <

34. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 v spojitosti s ust. § 167 ods. 1 SSP a neúspešnému sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania.

35. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.